

HERRENS STRIDSMÆND MELDER PAS

Af Asger Aamund, den 12. april 2019

Der er sikkert mange, der tror, at koranen er lidt ligesom den kristne bibel, der som bekendt beskriver og diskuterer forholdet mellem mennesker og Gud. Størstedelen af koranen handler hverken om Allah eller Muhammed, men derimod om, hvad fromme muslimer skal gøre ved de foragtede og forhadte vantro. I koranen er der ikke noget med at vende den anden kind til. Her bliver der gået til stålet: ” Dræb de vantro, hvor end du finder dem!” (9:5). ” Bekæmp de vantro indtil islam er enehersker!” (8:39).

Islams hadeliste er lang. Den omfatter hinduer, buddhister, jøder, kristne, ateister og frafaldne samt alle andre mennesker, der ikke er muslimer. Forfølgelser af kristne er vekslet i intensitet siden islams erobring af Mellemøsten, Nordafrika og dele af Europa. Perioder med massiv undertrykkelse er blevet afløst af andre tider, hvor kristne har kunnet overleve som ydmyge undermennesker i et islamisk apartheid-samfund uden rettigheder til meget andet end selve livet. I begyndelsen af forrige århundrede kulminerede den islamiske terrorbølge med folkemordet på 1,5 millioner kristne armeniere. Herefter var der relativt fredelig sameksistens mellem kristne og muslimer, indtil ayatollah Khomeini i 1979 kom til magten i Iran. Samme år holdt Khomeini en tale på Teherans teologiske fakultet, hvor han sagde: ” Islam er blodets religion for dem, der ikke tror. Jihad betyder drab på alle vantro overalt på kloden!”. Khomeini var en ordholden mand. Han indfrie sine barbariske politiske løfter og har ifølge historikeren Bernard Lewis haft afgørende indflydelse på nutidig islamisk justits og sharia-loven i praksis. Når homoseksuelle i Brunei i dag bliver dømt til døden ved stening, kan de takke Khomeini for deres smertefulde afsked med livet.

Kristenforfølgelserne er kommet op i gear. Alene i 2017 blev over 3000 kristne myrdet, 1250 blev bortført, over 1000 blev voldtaget og 739 kirker blev vandaliseret ifølge 'Open Doors'-organisationen, der kortlægger vold mod kristne. I dag lever 215 millioner kristne i højrisiko-områder, hvor de udsættes for vold, voldtægt og mord. Det er islamiske lande som Afghanistan, Pakistan, Irak, Iran, Saudi- Arabien og Somalia, der topper listen, der består af 50 lande, hvoraf de 45 er islamiske stater (World Watch List 2019).

Og hvad gør vi kristne samfund så ved det? Tja, bum-bummelum, vist ikke noget, man sådan lige kan få øje på. Der er jo mode i så meget. Også i mediernes terrorprioritering. Det er lidt kikset at skrive om islamisk terror mod kristne. Hvem gider læse om sidste måneds islamiske nedslagtning af 100 kristne nigerianere, når nu man havde en vaskeægte Brevik-dobbeltgænger i Christchurch til at dominere sendefloden? Hvis nogen havde håbet på, at pave Franciskus ville komme de kristne ofre til undsætning, vil man blive skuffet. Denne hjælpeløse karikatur af en Herrens Stridsmand rejser rundt i Mellemøsten og forbrødrer sig med islamiske ledere, der griner ad ham bag hans ryg. Pave Franciskus, hvis titel også er Pontifex Maximus, altså den største brobygger, taler ustandseligt om, ”at vi skal bygge broer, ikke mure”. Paven har nægtet at forholde sig til den accelererende forfølgelse af kristne i islamiske samfund. For hundrede år siden udgjorde kristne 14 procent af befolkningen i Mellemøsten. I dag kun fire procent og ifølge FN blot 3,5 procent i 2025.

Det er en skændsel, at det kristne Danmark har vendt ryggen til vore nødstedte trosfæller. Bibelen fortæller os, at vi skal elske vores næste som os selv. Den næste er den, der står os nær og nærmest. Det er ikke alle mennesker, overalt, til alle tider. Vores næste er vores familie, vores venner, vores meningsfæller og vores trosfæller. Hverken den danske folkekirke, politikerne eller medier gider gøre en indsats for hjælpe vores kristne næste i nød. Naturligvis skal vi prioritere flygtningearbejdet således, at kristne flygtninge står først i køen til ophold og integration, som foreslået af Marcus Knuth. Og i modsætning til mange migranter med arabisk kulturbaggrund accepterer kristne flygtninge med glæde den demokratiske retsstat. To store pan-

europæiske meningsmålinger (PEW og WZB) har klart påvist, at et flertal af muslimer bosat i EU ønsker den demokratiske retsstat ud skiftet med en islamisk formynderstat. Hvem er mon vores sande næste i den sammenhæng?

I år 846 og igen i 849 forsøgte en islamisk invasionshær at indtage Rom med det formål at myrde paven og ødelægge Vatikanet, som imidlertid var beskyttet af høje mure, der frelste paven og kristendommen. Hvis den daværende pave Leo i stedet havde fablet om at " bygge broer, ikke mure", havde islam sat en brat stopper for vores kulturelle udvikling hen imod vor tids folkestyre og frie retsstat.